

ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΕΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟΥ: ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ

Νίκος Τόμπρος

Επίκουρος Καθηγητής Πολιτικής Ιστορίας, Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων

Εισαγωγή

Υστερα από την κατάρρευση του μικρασιατικού μετώπου τον Αύγουστο του 1922, εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες αναγκάστηκαν εσπευσμένα να εκπατρισθούν από τη Μ. Ασία, εξαιτίας των εις βάρος τους βιαιοτήτων από τα τουρκικά στρατεύματα και τους Τσέτες, και να εγκατασταθούν στην Ελλάδα, αναζητώντας στη νέα τους πατρίδα προστασία, ασφάλεια και κάλυψη των βασικών τους βιοτικών αναγκών (π.χ. σίτιση, στέγαση). Οι Μικρασιάτες δεν άργησαν να διαπιστώσουν ότι στη νέα τους πατρίδα, για ένα μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας, εκλαμβάνονταν ως απειλή. Στο πλαίσιο, λοιπόν, αυτών των αντιλήψεων, ο όρος πρόσφυγας απέκτησε σταδιακά υποτιμητική έννοια και δημιουργήθηκαν στερεότυπα, τα οποία ταύτιζαν τον προσφυγικό κόσμο με τα δεινά που υποτίθεται ότι απειλούσαν τους γηγενείς, όπως οι επιδημίες, η ανεργία, η εγκληματικότητα³ (Μιχελή, 1992, σ. 75· Κατσάπης, 2007, σ. 114). Άμεση συνέπεια της επικράτησης των στερεοτύπων υπήρξε η βίωση εκ μέρους των προσφύγων - στα αστικά κέντρα της χώρας, αλλά και στην ύπαιθρο - ρατσιστικών φαινομένων. Από την πλευρά τους, οι Μικρασιάτες δεν άργησαν να ανταπαντήσουν στις εν λόγω συμπεριφορές των ντόπιων, κατασκευάζοντας γι' αυτούς ανάλογα στερεότυπα.

Οι στερεοτυπικές, συνεπώς, αντιλήψεις⁴ (Τσαούσης, 1989, σ. 189-190· Παπαστάμου, 1995· Παυλόπουλος, 2007-2008), που αναπτύχθηκαν στην ελληνική κοινωνία του Μεσοπολέμου με την εγκατάσταση των Μικρασιατών, είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με τη νοοτροπία και το επίπεδο πνευματικής καλλιέργειας των ανθρώπων της εποχής, καθώς και με τη συγκρότηση

³ Σύμφωνα με προσφυγικές μαρτυρίες, οι γηγενείς χαρακτήριζαν τους πρόσφυγες ως «πρόσφυγκες». Βλ. σχετικά Μιχελή, Λ. (1992). Παράλληλα μπότερες φοβέριζαν τα παιδιά τους με την απειλή: «Φάε, γιατί θα σε δώσω στον πρόσφυγα». Βλ. σχετικά Κατσάπης, Κ. (2007).

⁴ Τα στερεότυπα, σύμφωνα με τη βιβλιογραφία, περιγράφονται ως σύνολα πεποιθήσεων, τα οποία αφορούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά γνωρίσματα μιας ομάδας ανθρώπων και σχετίζονται με την «ετερο-ταυτότητα», με τις ιδιότητες δηλαδή που αποδίδονται στα άτομα από τους «άλλους». Ενδεικτικά βλ. Τσαούσης, Δ. Γ. (1995), Παπαστάμου, Σ. (1995) και Παυλόπουλος, Β. (2007-2008) (όπου και η σχετική βιβλιογραφία).

και την ενδυνάμωση συλλογικών ταυτοτήτων. Η συνεχής, ωστόσο, χρήση στερεοτύπων στην καθημερινότητα των ατόμων παγιώνει προκαταλήψεις και διακρίσεις, οι οποίες οδηγούν στον κοινωνικό στιγματισμό, που στην περίπτωση των Μικρασιατών προσφύγων διήρκεσε αρκετές δεκαετίες, με αρνητικά αποτελέσματα ως προς τη συνοχή της ελληνικής κοινωνίας.

Ρατσιστικές συμπεριφορές σε Μικρασιάτες

Η ταυτότητα του πρόσφυγα στον ελλαδικό χώρο καθορίστηκε μετά από τη Μικρασιατική Καταστροφή, αφενός από τη συνειδητοποίηση της διαφορετικότητάς του συγκριτικά με τους ντόπιους και αφετέρου από τον βίαιο εκτοπισμό του από τις πατρογονικές του εστίες. Ο προσφυγικός κόσμος, έχοντας πλέον ως πρωταρχικό του στόχο στην Ελλάδα την καθημερινή του επιβίωση, χρειάστηκε να αυτοπροσδιοριστεί μέσω της προσφυγικής του ιδιότητας και να χρησιμοποιήσει το συγκεκριμένο χαρακτηριστικό ως ιδιαίτερο στοιχείο του (Τσιμούρης, 1999, σ. 112). Η συνειδητοποίηση της αντιδιαστολής: «εμείς» και οι «άλλοι/ξένοι», από τα πρώτα κιόλας έτη της προσφυγικής εγκατάστασης έως και τη δεκαετία του 1960, συντέλεσε στη συγκρότηση και την ενδυνάμωση της συλλογικής ταυτότητας των προσφύγων, η οποία συνδιαμορφώθηκε από τα βιώματα, τις περιπέτειες και την κοινή τους ιστορία (Αυδίκος, 1990, σ. 157· Παναγιωτοπούλου, 2004, σ. 216). Σταδιακά πλέον, ο όρος πρόσφυγας προσέλαβε μία θετική φόρτιση από τους Μικρασιάτες, καθώς τόνιζε τις πάσης φύσεως διαφορές τους με τους γηγενείς, αλλά και μία αρνητική από μεγάλο μέρος της ελληνικής κοινωνίας, αφού προσέδιδε στον συγκεκριμένο όρο ξένα προς τους γηγενείς εθνοτικά χαρακτηριστικά. Οι προσλαμβάνουσες, άλλωστε, που είχαν οι ντόπιοι από τους πρόσφυγες συμπυκνώνονταν στον «εξωτικό άλλο», στον ξένο που δε μιλούσε την ίδια γλώσσα με αυτούς και ο οποίος, αν και ήταν ομόδοξός τους ως προς το θρήσκευμα, δεν εκλαμβάνόταν ως όμοιός τους (Παναγιωτοπούλου, 2004, σ. 209, 215). Στη γλωσσική διαφοροποίηση των προσφύγων, μάλιστα, βασίστηκε για πολλά έτη η αμφισβήτηση της ελληνικότητας και της ελληνικής συνείδησης των Μικρασιατών από τους γηγενείς. Μεγάλο, άλλωστε, μέρος των προσφύγων μιλούσε μόνο τουρκικά, ενώ τα ποντιακά, τα οποία μιλούσαν χιλιάδες Πόντιοι, ήταν ακατανόητα στην ελληνική κοινωνία⁵ (Τόμπρος, 2011, σ. 278-279). Ενίο-

⁵ Υπολογίζεται ότι 100.000 πρόσφυγες ήταν τουρκόφωνοι, οι οποίοι αγνοούσαν παντελώς την ελληνική γλώσσα. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, ότι για πολλά χρόνια η τελευταία σελίδα της εφημερίδας Παμπροσφυγική γραφόταν στα καραμανλήδικα, για να μπορούν να τη διαβάσουν όσοι αγνοούσαν την ελληνική γλώσσα. Βλ. σχετικά Τόμπρος, Ν. (2011).

τε, τέλος, η πολιτισμική διαφορετικότητα των προσφύγων εκλαμβάνονταν ως απειλή για την πολιτισμική ταυτότητα των γηγενών⁶ (Κατσάπης, 2007, σ. 113).

Οι χαρακτηρισμοί που απέδιδαν οι ντόπιοι στους Μικρασιάτες είναι ενδεικτικοί του τρόπου πρόσληψης της ετερότητάς τους. «Τουρκόσποροι», «τουρκομερίτες», «ογλούδες», «γιαουρτοβαφτισμένοι» είναι μερικοί μόνον από τους χαρακτηρισμούς, που, αφενός, τόνιζαν τη διαφορετικότητα του προσφυγικού κόσμου και, αφετέρου, έθιγαν άμεσα την ελληνικότητά του. Επιπρόσθετα, οι χαρακτηρισμοί «Σμυρνιά» και «παστρικιά», που αποδίδονταν στις Μικρασιάτισσες, σχετίζονταν με την υποτιθέμενη «σεξουαλική χαλαρότητα» και τον έκλυτο βίο των γυναικών, που μπορούσαν εν δυνάμει να οδηγήσουν την ελληνική κοινωνία στην «ηθική διάβρωση» (Κατσάπης, 2007, σ. 114). Στο πλαίσιο αυτών των πεποιθήσεων, *εντάσσεται επιστολή που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Παμπροσφυγική* από τον πρόεδρο προσφυγικού συνοικισμού στον Άγιο Κωνσταντίνο Αγρίνιου Φ. Μακρίδη, βάσει της οποίας κάποιος χωροφύλακας, αφού χειροδίκησε σε προσφυγοπούλες, «*ύβρισεν αὐτὰς μὲ τὰς λέξεις παληοτουρκαλοῦδες καὶ παληοπουτάνες*» (Παμπροσφυγική, 1925, 6 Σεπτεμβρίου). Καθίσταται, συνεπώς, εμφανές ότι οι Μικρασιάτισσες αντιμετώπιζαν στην ελληνική κοινωνία την εκμετάλλευση, τον μισογυνισμό και τις προκαταλήψεις φύλου. Συχνά, μάλιστα, έπεφταν θύματα των σεξουαλικών ανδρικών ορέξεων, αφού οι προσφυγοπούλες αποτελούσαν για τους γηγενείς τις πρόστυχες γυναίκες, τις «αντροχωρίστρες, τις καπάτσες που τυλίγουν τους πλούσιους γαμπρούς, αλλά και τις ανήθικες, τις “εύκολες” γυναίκες που με πληρωμή λιγοστά τρόφιμα πουλούν το κορμί τους» (Τζανετοπούλου, 2010, σ. 252-253).

Η παρουσίαση τέτοιου είδους περιστατικών στον προσφυγικό Τύπο αποτελούσε, προφανώς, μέρος μιας γενικότερης προσπάθειας των προσφύγων να αντιμετωπίσουν τις κατηγορίες περί “ηθικής χαλαρότητας” με την προβολή του προσφυγικού ήθους ή - έμμεσα - με τη μείωση του αντίστοιχου των γηγενών. Στην προκειμένη περίπτωση, οι Μικρασιάτες επέστρεφαν την κατηγορία “περί χαλαρότητας” στους γηγενείς, επισημαίνοντάς τους ότι οι πρόσφυγες ήταν αυτοί που γίνονταν συχνότατα αντικείμενα εκμετάλλευσης από σωματεμπόρους, βιαστές και άλλους επιτήδειους, οι οποίοι προσπαθούσαν να παρασύρουν «*ἀπροστατεύτους νεανίδας*

⁶ «Το πλήθος των ιδιαιτεροτήτων που περιείχε η κουλτούρα τους, από τη γλώσσα μέχρι τα έθιμα και τη νοοτροπία τους, προέβαλε ακόμη περισσότερο τη διαφορετικότητά τους, την οποία οι ντόπιοι συχνά εκλάμβαναν ως απειλή για την πολιτισμική τους ταυτότητα. Χαρακτηριστικός ο τρόπος με τον οποίο το 1924 η Νέα Εφημερίς σχολίαζε τη μουσική των προσφύγων». Βλ. σχετικά Κατσάπης, Κ. (2007).

μεταξύ τοῦ δυστυχοῦς προσφυγικοῦ κόσμου» (Παμπροσφυγική, 1925, 18 Ιανουαρίου).

Παράλληλα με τη δημιουργία στερεοτύπων για τους πρόσφυγες από τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, οι διοικητικές αρχές της χώρας και τα όργανα της τάξεως συμπεριφέρονταν αυταρχικά στους Μικρασιάτες, ασκώντας τους λεκτική και σωματική βία. Συχνές υπήρξαν, άλλωστε, τέτοιου είδους καταγγελίες στον προσφυγικό Τύπο, οι οποίες περιέγραφαν με γλαφυρότητα την κατάχρηση εξουσίας από τους κρατικούς λειτουργούς. Ενδεικτικά αναφέρουμε περιστατικά σε προσφυγική συνοικία της Δράμας, όπου συνταγματάρχης κατηγορήθηκε ότι «κατελάμβανε βιαίως τὰς προσφυγικὰς οἰκίας καὶ διέσυρε εἰς τὰς ὁδοὺς τὰ γυναικόπαιδα» (Παμπροσφυγική, 1924, 2 Νοεμβρίου), αλλά και στον Άγιο Κωνσταντίνο Αγρίνιου, όπου ὄργανο της τάξης κατηγορήθηκε πως «ἐξυλοκώπησε βιαίως καὶ ἀναιτίως τὰς πρόσφυγας γυναίκας τοῦ συνοικισμοῦ καὶ ἐμωλώπησεν αὐτὰς εἰς διάφορα μέλη τοῦ σώματός των» (Παμπροσφυγική, 1925, 6 Σεπτεμβρίου).

Την αρνητική εικόνα των γηγενών για τους πρόσφυγες ενίσχυαν και ορισμένα στοιχεία, τα οποία είχαν σχέση με τις ειδικές συνθήκες διαβίωσης των Μικρασιατών και ὄχι με πολιτισμικά τους χαρακτηριστικά. Αυτοῦ του είδους τα στοιχεία σχετίζονταν, ως ἐπὶ το πλείστον, με τις επιδημικές νόσους, που ἐνέσκηπταν στους προσφυγικούς οικισμούς και τις συνοικίες, καθώς ἐκεῖ, ἐξαιτίας των συνθηκῶν διαβίωσης, δεν καλύπτονταν σχεδόν ποτέ οι στοιχειώδεις κανόνες υγιεινῆς. Ὑπὸ αὐτὲς ὅμως τις συνθήκες, ἡ παρουσία δεκάδων χιλιάδων προσφύγων στα αστικά κέντρα της χώρας προκαλοῦσε στους ντόπιους ὄχι μόνον αναστάτωση, ἀλλὰ και πανικό, ἀφοῦ οι πρόσφυγες ταυτίζονταν με τους φορεῖς των ἐπιδημιῶν και κατ' ἐπέκταση του θανάτου (Τούση, 2014, σ. 76).

Ρατσιστικές συμπεριφορές σε βάρος των γηγενών

Σύντομα, οι πρόσφυγες αντιλήφθηκαν ὅτι ἔπρεπε να αντιδράσουν στα κοινωνικά στερεότυπα που σχετίζονταν με την καταγωγή τους, καθώς για αρκετοῦς αυτόχθονες αποτελοῦσαν κοινωνική ομάδα με αρνητικά χαρακτηριστικά. Για να ανατρέψουν την ἀπαξίωση των γηγενών, υιοθέτησαν διάφορες πρακτικές. Μία ἀπὸ τις πρώτες τους ἐνέργειες, με σαφῆ “ἀμυντική” διάθεση, σχετίστηκε με την εγκατάλειψη των βαπτιστικῶν τους ονομάτων, τα οποία υποδήλωναν την καταγωγή τους, ἢ την κατάργηση ἀπὸ τα ἐπώνυμά τους της κατάληξης -ογλου (Κατσάπης, 2007, σ. 115).

Επιπρόσθετα, στις κατηγορίες των γηγενῶν περὶ ἔλλειψης “ελληνικό-

τητας”, χαλαρότητας των ηθών και “κατώτερης στάθμης” πολιτισμού από τους πρόσφυγες, οι τελευταίοι, περνώντας στην αντεπίθεση, απαντούσαν στις κατηγορίες με τη δημιουργία ανάλογων στερεοτύπων για τους ντόπιους. Σε αυτόν τον “πόλεμο”, που μαινόταν επί δεκαετίες στην ελληνική κοινωνία, δευτερεύοντα πολιτισμικά χαρακτηριστικά των προσφύγων απέκτησαν θεμελιώδη σημασία στη δημιουργία της αυτοεκτίμησής τους και στη συγκρότηση συλλογικής ταυτότητας (Μαραντζίδης, 2001, σ. 101). Η εργατικότητα, για παράδειγμα, των προσφύγων τονιζόταν σε αντιπαράβολή προς τη ραθυμία που υποτίθεται ότι χαρακτήριζε τους γηγενείς εργάτες. Ένα άλλο στοιχείο που οι Μικρασιάτες προέβαλλαν έντονα ήταν η θρησκευτικότητα τους, καθώς θεωρούσαν ότι σε αυτόν τον τομέα υπερείχαν έναντι των ντόπιων. Με δεδομένο, μάλιστα, ότι στην ελληνική κοινωνία του Μεσοπολέμου αμφισβητείτο η “ελληνικότητα” των προσφύγων, ο υπερτονισμός της θρησκευτικότητάς τους αποτελούσε ίσως το πιο ισχυρό επιχείρημά τους, το οποίο και φρόντιζαν να εκδηλώνουν δημόσια και, μάλιστα, επιδεικτικά (Μαραντζίδης, 2001, σ. 98). Συγχρόνως, οι Μικρασιάτες άρχισαν να προβάλλουν τον πολιτισμό τους συγκριτικά με τον αντίστοιχο των γηγενών, τον οποίο θεωρούσαν κατώτερο⁷ (Γιαννησοπούλου, 1998, σ. 358· Κατσάπης, 2007, σ. 116). Η μουσική, οι διατροφικές τους συνήθειες, η εγγραμματοσύνη τους και άλλα χαρακτηριστικά της καθημερινότητάς τους προβάλλονταν ως στοιχεία της πολιτισμικής τους “άνωτερότητας” συγκριτικά με τους ντόπιους. Υπό αυτό, λοιπόν, το πρίσμα θα πρέπει να κατανοήσουμε και να ερμηνεύσουμε τα επίθετα «υπανάπτυκτοι» και «άγριοι», με τα οποία χαρακτήριζαν οι Μικρασιάτες τους γηγενείς, καθώς και τη φράση «είναι πίσω απ’ τον κόσμο» (Παναγιωτοπούλου, 2004, σ. 213). Στο πλαίσιο, επίσης, της πολιτιστικής “υπεροχής” των προσφύγων εντάσσεται και η προβολή από αυτούς της αρνητικής συνήθειας της βωμολοχίας αρκετών γηγενών, χωρίς ιδιαίτερο λόγο. Τη συνήθεια αυτή την εκλάμβαναν όχι μόνον ως τεκμήριο του κατώτερου πολιτισμού των γηγενών, αλλά και ως τεκμήριο της μειωμένης θρησκευτικότητάς τους (Παμπροσφυγική, 1925, 11 Ιανουαρίου· Κονταξή, 2000, σ. 518). Επιπλέον, σύμφωνα με τους πρόσφυγες, οι ντόπιοι δεν ήταν απόγονοι του Ξένιου Δία, αλλά, αντιθέτως, απουσίαζε εντελώς από την ιδιοσυγκρασία τους το αίσθημα αλληλεγγύης. Οι πρόσφυγες, τέλος, δε δίσταζαν να προβάλλουν αντιστικτικά τη διαγωγή των γηγενών, επισημαίνοντας ότι συμπεριφέρονταν χειρότερα ακόμη και από τους αλλόθρησκους Τούρκους, στην προσπάθειά τους να

⁶ Σύμφωνα με μαρτυρίες της εποχής: «Αυτοί ζούσαν με τα ζώα τους, δεν ήξεραν ούτε σε τραπέζι να φάνε, τους ανοίξαμε τα μάτια, τους μάθαμε να ζούνε». Βλ. σχετικά Γιαννησοπούλου, Μ. (1998). Επιπρόσθετα βλ. Κατσάπης, Κ. (2007).

υπογραμμίσουν ακόμη περισσότερο την εθνική “αυθεντικότητα” των προσφύγων (Παμπροσφυγική, 1925, 12 Απριλίου· Κατσάπης, 2007, σ. 117).

Εκτός από τα παραπάνω, οι πρόσφυγες προσπάθησαν να ενισχύσουν, σε θεωρητικό τουλάχιστον επίπεδο, την “ελληνικότητά” τους, με το να υπογραμμίζουν τη σύνδεση που υπήρχε μεταξύ του μικρασιατικού πολιτισμού και της ελληνικής αρχαιότητας (Κατσάπης, 2007, σ. 117). Όσο για τη γλώσσα των Μικρασιατών, για την οποία αρκετά συχνά μιλούσαν υποτιμητικά πολλοί γηγενείς, αυτή άρχισε να προβάλλεται από τον προσφυγικό κόσμο ως «*ἡ ἀγνοτέρα κληρονομία τῆς γλώσσης τοῦ Ξενοφώντος*» (Αιγίδης, 1934, σ. 181). Ως εκ τούτου, εκτός από το οικονομικό πεδίο, στο οποίο αντιπαρατέθηκαν πρόσφυγες και αυτόχθονες, και το πολιτισμικό πεδίο αποτέλεσε, συχνότατα, χώρο αντιπαραθέσεων.

Γενεσιουργά αίτια των στερεοτύπων

Η εγκατάσταση των Μικρασιατών στον ελλαδικό χώρο, και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο, όπου σημειώθηκαν οι πρώτες εντάσεις μεταξύ γηγενών ακτημόνων και γαιοκτημόνων και προσφύγων, υπήρξε αδιαμφισβήτητα ένα δύσκολο εγχείρημα. Ο πρόεδρος της *Επιτροπής Αποκατάστασης Προσφύγων* (Ε.Α.Π.) Η. Morgenthau (1994, σ. 379) επισήμαινε σχετικά: «ατελείωτες διαμάχες προέκυψαν ανάμεσα στους γηγενείς ενοικιαστές και τους πρόσφυγες εποίκους σχετικά με την ιδιοκτησία των εδαφών που οι πρώτοι χρησιμοποιούσαν από κοινού επί αιώνες. Σχεδόν κάθε νέα οικογένεια που εγκαθίστατο στη Μακεδονία αποτελούσε αφορμή για μια διαμάχη για τα όρια των αγροκτημάτων». Στην εχθρική αντιμετώπιση του προσφυγικού κόσμου από τους ντόπιους συντέλεσε και το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια των πρώτων ετών της προσφυγικής εγκατάστασης, οι γηγενείς αγρότες επιβαρύνθηκαν αρκετές φορές με πρόσθετους φόρους στην παραγωγή τους, προκειμένου να μπορέσει το κράτος να αντιμετωπίσει τις άμεσες ανάγκες που είχαν προκύψει από την περίθαλψη και τη στέγαση των νεοαφιχθέντων Ελλήνων. Πέραν αυτών, οι προσδοκίες των ντόπιων - ακτημόνων και μη - να οικειοποιηθούν τις πρώην μουσουλμανικές γαίες κατά τη διανομή τους διαψεύστηκαν, εξαιτίας της παρουσίας των προσφύγων και της αγροτικής τους αποκατάστασης (Κατσάπης, 2007, σ. 121). Άλλοι, πάλι, γηγενείς απώλεσαν τα όποια περιουσιακά στοιχεία είχαν αποκτήσει μετά από την αποχώρηση του μουσουλμανικού στοιχείου από την Ελλάδα λόγω της ανταλλαγής των πληθυσμών (Δαφνής, 1955, σ. 55-56· Συρίγος, 2015, σ. 50-71), επειδή τα είχαν αγοράσει από τους μουσουλμάνους με προφορικές συμφωνίες (σενέτια). Συνεπώς, μεγάλο μέρος των

προστριβών μεταξύ ντόπιων και προσφύγων αγροτών και, κατ' επέκταση, των στερεοτύπων που δημιουργήθηκαν στον Μεσοπόλεμο είχαν τα αίτιά τους στα εδάφη που διεκδικούσαν οι εν λόγω ομάδες. Οι συγκεκριμένες προστριβές και οι εντάσεις επέβαλαν στην Ε.Α.Π. την αναγκαστική μετακίνηση των προσφύγων και τη μετεγκατάστασή τους σε μη διεκδικούμενες καλλιεργούμενες περιοχές. Ας σημειωθεί, εντούτοις, ότι συγκρούσεις για την κατοχή της γης δε σημειώθηκαν μόνο μεταξύ γηγενών και Μικρασιατών, αλλά και μεταξύ προσφύγων (Παμπροσφυγική, 1925, 12 Νοεμβρίου, 1927, 8 Φεβρουαρίου, 1927, 15 Μαΐου).

Ταυτοχρόνως, οι πρόσφυγες αντιμετώπισαν την εχθρότητα και την αντιπαλότητα των γηγενών και στα αστικά κέντρα. Οι αντιπαραθέσεις εκεί οφείλονταν, έως έναν βαθμό - και τουλάχιστον έως τις αρχές της δεκαετίας του 1930 - στο ότι οι περισσότεροι από τους πρόσφυγες ήταν φιλοβενιζελικοί. Η ενίσχυση της βενιζελικής παράταξης από τους νεοαφιχθέντες Έλληνες - για περισσότερα από δέκα έτη - αποσκοπούσε και στην προσπάθειά τους να ικανοποιήσουν τα αιτήματά τους μέσω του κρατικού μηχανισμού, ο οποίος καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920 ήταν στελεχωμένος από βενιζελικούς. Κατά συνέπεια, οι πρόσφυγες, στηρίζοντας εκλογικά το κόμμα των *Φιλελευθέρων*, ευελπιστούσαν άμεσα να αποκτήσουν στέγη, αποζημιώσεις, περίθαλψη, πολιτικά δικαιώματα κ.λπ. Φυσικά, κέρδος είχε και η βενιζελική παράταξη, αφού με την προσφυγική ψήφο μπόρεσε να διατηρηθεί στην εξουσία έως το 1932 (Clogg, 2006, σ. 131). Από την άλλη πλευρά, οι φιλοβασιλικοί αυτόχθονες, που κυριαρχούσαν μέχρι τότε στα όρια της παλαιάς Ελλάδας, θεωρούσαν ότι οι Μικρασιάτες με την ψήφο τους μετέβαλλαν το εκλογικό αποτέλεσμα σε βάρος τους. Ορισμένες, μάλιστα, φορές οι πολιτικές αντιπαραθέσεις γηγενών και προσφύγων έφθασαν ακόμη και σε βίαιες συγκρούσεις. Οι δε φιλοβασιλικοί πολιτικοί και ο προσκείμενος σ' αυτούς Τύπος δεν εκμεταλλεύθηκαν απλώς τις φοβίες των γηγενών για τους πρόσφυγες, αλλά και καλλιέργησαν το μίσος γι' αυτούς, συμβάλλοντας έτσι στη δημιουργία των στερεοτύπων (Δαφνής, 1955, σ. 64· Τόμπρος, 2011, σ. 276).

Εκτός από τον πολιτικό τομέα, ανταγωνισμοί μεταξύ ντόπιων και Μικρασιατών παρατηρήθηκαν και στο οικονομικό πεδίο, σε θέματα κυρίως που σχετιζόνταν με την εργασία και την επιχειρηματική δράση, καθώς πολύ συχνά σημειώθηκαν συγκρούσεις συμφερόντων. Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1920 αρκετοί υπήρξαν οι γηγενείς που αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τις επαρχιακές τους πόλεις και να εγκατασταθούν στην Αθήνα και τον Πειραιά, εξαιτίας της οικονομικής ανασφάλειας που προκάλεσε στις πόλεις τους η προσφορά των φθηνών

εργατικών χεριών που παρείχαν οι πρόσφυγες. Την άποψη αυτή επιβεβαίωσε το 1929 το *Διεθνές Γραφείο Εργασίας*, αναφέροντας ότι «οι μισθοί στην Ελλάδα είναι εξαιρετικά χαμηλοί εξαιτίας της αφθονίας εργατικής δύναμης που προέρχεται από τους πρόσφυγες της Μικράς Ασίας» (Λιάκος, 1993, σ. 451).

Καταληκτικές Σκέψεις

Αρχικά, η εικόνα των άπορων προσφύγων, που κατέφθαναν στον ελλαδικό χώρο από τον Αύγουστο του 1922 και έπειτα, σε άθλια ψυχολογική και οικονομική κατάσταση, προκαλούσε τη φιλευσπλαχνία των γηγενών. Όταν, όμως, οι γηγενείς συνειδητοποίησαν ότι η παραμονή των Μικρασιατών στην Ελλάδα θα ήταν μόνιμη και έγιναν ορατοί οι κίνδυνοι, τα κοινωνικά προβλήματα και οι οικονομικές επιβαρύνσεις που συνεπάγονταν η περίθαλψη και η αποκατάσταση των νεοαφιχθέντων Ελλήνων, ο οίκτος και η συμπάθεια μετατράπηκαν σε αδιαφορία, απόρριψη και συχνά σε εχθρική συμπεριφορά. Υπό το πρίσμα, λοιπόν, αυτό, καθίσταται εμφανές το γιατί η αφομοίωση των Μικρασιατών προσφύγων στην ελληνική κοινωνία - καθ' όλη τη διάρκεια του Μεσοπολέμου - δεν υπήρξε μια εύκολη διαδικασία, εφόσον, όπως αναλύθηκε παραπάνω, επικράτησαν βαθιές αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις μεταξύ γηγενών και προσφύγων σε όλα τα πεδία του οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού τομέα. Σκληροί και μακροχρόνιοι ανταγωνισμοί επικράτησαν στον εργασιακό χώρο και στις επιχειρηματικές δραστηριότητες ή ακόμη και όσον αφορούσε στην κατοχή γης. Αυτές οι συγκρούσεις συμφερόντων συνέβαλαν στη δημιουργία ρατσιστικών συμπεριφορών και στερεοτύπων της μίας κοινωνικής ομάδας έναντι της άλλης. Αναφορικά, εν κατακλείδι, με τον πολιτικό τομέα, η τοποθέτηση των προσφύγων στο βενιζελικό ή αντιβασιλικό στρατόπεδο επέτεινε τις αντιπαραθέσεις και τον κοινωνικό ρατσισμό, ενώ, παράλληλα, οι αντιβενιζελικοί πολιτικοί προσπαθούσαν διαρκώς να αυξήσουν το χάσμα μεταξύ αυτοχθόνων και προσφύγων, είτε υπερτονίζοντας τις διάφορες κοινωνικές φοβίες των γηγενών είτε θέτοντας υπό αμφισβήτηση την ελληνικότητα του προσφυγικού κόσμου (Μαυρογορδάτος, 1983, σ. 77-78).

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ - ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

- Αιγίδης, Α. (1934). *Η Ελλάς χωρίς τους πρόσφυγες. Ιστορική, δημοσιονομική, οικονομική και κοινωνική μελέτη του προσφυγικού ζητήματος*. Αθήνα: Τυπ. Ι. Λ. Αλευροπούλου & Σία.
- Αυδίκος, Β. (1990). Η αποτύπωση των ιστορικών και κοινωνικών γεγονότων στην

- ονοματοθεσία των οδών της Πρέβεζας, *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 23, 49-70.
- Γιαννησοπούλου, Μ. (1998). *Η ανθρωπολογική προσέγγιση*. Αλμωπία: Παρελθόν, παρόν και μέλλον. Στο Π. Τσάρτας (Επιμ.), *Μακεδονία και Βαλκάνια. Ξενοφοβία και ανάπτυξη* (σ. 330-346 και 567-599). Αθήνα: Αλεξάνδρεια.
- Clogg, R. (2006). *Συνοπτική ιστορία της Ελλάδας (1821-1936)* (2η έκδ., Θ. Παρασκευόπουλος, Μετ.). Αθήνα: Μ.Ι.Ε.Τ.
- Morgenthau, H. (1994). *Η αποστολή μου στην Αθήνα. Το έπος της εγκατάστασης* (Γ. Ι. Κασσεσιάν, Μετ.). Αθήνα: Τροχαλία.
- Δαφνής, Γ. (1955). *Η Ελλάς μεταξύ δύο πολέμων (1923-1940)*, τόμ. Α', Αθήνα: Ίκαρος.
- Κατσάπης, Κ. (2007). Αντιπαραθέσεις ανάμεσα σε γηγενείς και πρόσφυγες στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου. Στο Γ. Τζεδόπουλος & Θ. Κωνσταντόπουλος (Επιμ.), *Πέρα από την καταστροφή. Μικρασιάτες Πρόσφυγες στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου* (2η έκδ., σ. 104-126). Αθήνα: Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού.
- Κονταζή, Α. (2000). Διαδικασίες ένταξης των Μικρασιατών προσφύγων α' και β' γενιάς στην πόλη του Βόλου. Στον συλλογικό τόμο, *Η πόλη στους νεότερους χρόνους. Μεσογειακές και βαλκανικές όψεις, 19ος - 20ός αι.* (σ. 507-519). *Πρακτικά Β' Διεθνούς Συνεδρίου, Αθήνα 27-30 Νοεμβρίου 1997*. Αθήνα: Εταιρεία Μελέτης Νέου Ελληνισμού -Μνήμων.
- Λιάκος, Α. (1993). Εργασία και πολιτική στην Ελλάδα του Μεσοπολέμου. *Το Διεθνές Γραφείο Εργασίας και η ανάπτυξη των κοινωνικών θεσμών*. Αθήνα: Ίδρυμα Έρευνας και Παιδείας της Εμπορικής Τράπεζας της Ελλάδος.
- Μαραντζίδης, Ν. (2001). *Γιασασίν Μιλλέτ: Ζήτω το Έθνος. Προσφυγιά, κατοχή και εμφύλιος: Εθνοτική ταυτότητα και πολιτική συμπεριφορά στους τουρκόφωνους ελληνορρυθόδοξους του δυτικού Πόντου*. Ηράκλειο: Πανεπιστημιακές εκδόσεις Κρήτης.
- Μαυρογορδάτος, Γ. Θ. (1983). Ο Διχασμός ως κρίση Εθνικής Ολοκλήρωσης. Στο Δ. Γ. Τσαούσης (Επιμ.), *Ελληνισμός και Ελληνικότητα* (σ. 69-80). Αθήνα: Εστία.
- Μιχελή, Λ. (1992). *Προσφύγων βίος και πολιτισμός. Από τις πόλεις της Ελάσσονος Ασίας στα τοπία της παράγκας και του πισσόχαρτου*. Αθήνα: Δρώμενα.
- Παμπροσφυγική: 1924, 2 Νοεμβρίου. 1925, 11 Ιανουαρίου. 1925, 18 Ιανουαρίου. 1925, 12 Απριλίου. 1925, 6 Σεπτεμβρίου. 1925, 12 Νοεμβρίου. 1927, 8 Φεβρουαρίου, 1927, 15 Μαΐου.*
- Παναγιωτοπούλου, Ε. (2004). *Κοινωνική ενσωμάτωση, μνήμη και ταυτότητα στις προσφυγικές κοινότητες Ανατολή, Μπάφρα και Νεοκαισάρεια Ιωαννίνων* (μη δημοσιευμένη διδακτορική διατριβή). Ιωάννινα: Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων.
- Παπαστάμου, Σ. (1995). *Κοινωνικές αναπαραστάσεις*. Αθήνα: Οδυσσέας.
- Παυλόπουλος, Β. (2007-2008). *Στερεότυπα, προκατάληψη, κοινωνικός στιγματισμός (Σημειώσεις μαθήματος, σ. 1-24)*. Πανεπιστήμιο Αθηνών, Τομέας Ψυχολογίας, ΠΜΣ Σχολικής Ψυχολογίας. Ανακτήθηκε από http://old.psych.uoa.gr/~vranlop/index.files/pdf/soc_pms_school2008_present2.pdf (24 Αυγούστου 2021)
- Συρίγος, Μ. Α. (2015). *Ελληνοτουρκικές σχέσεις*, Αθήνα: Πατάκης.
- Τζανετοπούλου, Σ. Α. (2010). *Λογοτεχνικές αναπαραστάσεις του έμφυλου Άλλου στην πεζογραφία της γενιάς του τριάντα: Το παράδειγμα της Μικρασιάτισσας* (διδακτορική διατριβή). Ρόδος: Πανεπιστήμιο Αιγαίου.
- Τόμπρος, Ν. (2011). *Αναγνώσεις του ελληνικού Μεσοπολέμου (1922-1940)*, Σ.Σ.Ε. Αθήνα.
- Τούση, Ε. (2014). *Ο αστικός χώρος ως πεδίο μετασχηματισμών υπό το πρίσμα του*

- προσφυγικού ζητήματος. Η περίπτωση της ευρύτερης περιοχής Αθήνας-Πειραιά (μη δημοσιευμένη διδακτορική διατριβή). Αθήνα: Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο.*
- Τσαούσης, Δ. Γ. (1989). *Χρηστικό Λεξικό Κοινωνιολογίας*. Αθήνα: Gutenberg.
- Τσιμούρης, Γ. (1999). Τραγούδια μνήμης, διαμαρτυρίας και κοινωνικής ταυτότητας: Η περίπτωση των Ρεϊσντεριανών Μικρασιατών προσφύγων. Στο Ρ. Μπενβενίστε & Θ. Παραδέλλης (Επιμ.), *Διαδρομές και Τόποι της Μνήμης. Ιστορικές και Ανθρωπολογικές Προσεγγίσεις* (σ. 211-238). Αθήνα: Αλεξάνδρεια.